

nare lättare än det förra. Hur det var så förde vår väg verkligen ännu ett gott stycke mot norr innan vi funno en möjlighet att svänga av åt väster.

Lägret n:r 120 uppslogs i ödemarken. Här finns intet annat spår av människor än vägen, intet tempel, inga ruiner. Under en bilfärd blir lägerslagningen en enklare affär än då man reser med en stor karavan. Allt som behöves, tält, sovsäckar, kökskistor och de resandes personliga tillhörigheter är fastsurrat överst på lastbilen och vräkes överbord eller lyftes försiktigt ned på marken. Kvickast i vändningarna är alltid Chia Kwei, kocken, som ställer upp spisen, fyller grytor och kannor med vatten och gör upp eld medan Effe och Li resa det tält, som tjänar till bostad åt Yew, Kung, Chen och mig. I dess inre upprullas sovsäckarna på sina vanliga platser, våra enskilda handkistor ställas vid huvudgärderna och strax innanför tältöppningen eldas den lätta kaminen, som i själva verket inte är något annat än en tom bensindunk, vars järnrör går ut genom tältöppningen. Sittande med korslagda ben på våra bäddar ha vi icke väntat länge förrän Chia Kwei är färdig med vår tebricka, smör, ost och sylt. Sedan sysslar var och en med sin dagbok och sina iakttagelser och de tre kinesiska herrarna fullborda kartan över dagens färd. Under tiden äro Effe, Serat och Djomtja upptagna med de båda bilarnas skötsel. Efter ett par timmar serveras middagen, soppa, en kötträtt och kaffe. Till natten samsas Effe och de båda mongolerna med Chia Kwei och Li om utrymmet i kökstältet.